

POSTANOWIENIE

22 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 22 września 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa D.P., M.P. i K.P.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W. i S. w B.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej D.P., M.P. i K.P.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 4 lutego 2022 r., I ACa 479/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 lutego 2022 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku, uwzględniając częściowo apelację pozwanych P. Spółki Akcyjnej w W. i S. w B. zmienił wyrok Sąd Okręgowy w Bydgoszczy z 11 marca 2021 r. w ten sposób, że: w punkcie pierwszym zasądzoną od nich *in solidum* kwotę zadośćuczynienia na rzecz powódki M.P. obniżył do kwoty 450 000 zł oraz zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty od 12 marca 2021 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w punkcie drugim zasądzoną od nich *in solidum* kwotę zadośćuczynienia na rzecz powoda K.P. obniżył do kwoty 400 000 zł oraz zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty od 12 marca 2021 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w punkcie trzecim zasądzoną od *nich in solidum* kwotę zadośćuczynienia na rzecz powódki D.P. obniżył do kwoty 100 000 zł oraz zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od tej kwoty od 12 marca 2021 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, w punkcie czwartym

odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej od nich in *solidum* kwoty 12 000 zasądził od 12 marca 2021 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo o zapłatę odsetek w pozostałym zakresie, w punkcie szóstym, zastrzegając P. Spółce Akcyjnej w W. prawo do powoływania się w określonym zakresie w toku egzekucji na ograniczenie jego odpowiedzialności w odniesieniu do świadczeń głównych i oddalił apelację obu pozwanych w pozostałym zakresie.

Wyrok Sądu odwoławczego powodowie zaskarżyli skargą kasacyjną w części dotyczącej pozwanego Szpitala w zakresie zasądzenia odsetek od 12 marca 2021 r. zamiast od 26 czerwca 2012 r. Skargę oparli na zarzutach naruszenia prawa materialnego, tj.:

„a) art. 481 § 1 i 2 k.c., art. 455 w zw. z art. 817 § 1 k.c. przez ich błędną wykładnię i niezastosowanie w warunkach, gdy na podstawie tych przepisów pozwany jako dłużnik powinien był spełnić należne powodowi świadczenie co najmniej po wniesieniu pozwu;

b) art. 359 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. przez ich błędną wykładnię i niezastosowanie, gdy na pozwanym ciążył obowiązek ustalenia zakresu jego odpowiedzialności i wypłacenia Powodom żądanego świadczenia;

c) art. 446 § 3 i 4 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. przez pominięcie deklaratoryjnego charakteru rozstrzygnięcia o zadośćuczynieniu i odszkodowaniu.”

W ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powodowie powołali się na oczywistą zasadność skargi, mającą wynikać z naruszenia wskazanych przepisów prawa.

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie poprzez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają

przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sposób w jaki należy prawidłowo uzasadnić wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania był przedmiotem licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego.

Skarżący nieskutecznie powołali się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., a zatem na oczywistą zasadność skargi.

Uzasadnienie wniosku opartego na tej przyczynie przyjęcia skargi do rozpoznania wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw kasacyjnych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z 5 października 2007 r., III CSK 216/07 nie publ. i z 11 sierpnia 2011 r., IV CSK 163/11, nie publ.); przekonanie o wystąpieniu tej przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości” zasadności skargi. Uzasadnienie wniosku nie może sprowadzać się do powtórzenia, choćby w zmodyfikowanej postaci, podstaw kasacyjnych bądź ich uzasadnienia ani być sformułowane w sposób, który wymagałby oceny ich zasadności.

Uzasadnienie wniosku powodów nie odpowiada tym wymaganiom, gdyż sprowadza się wyłącznie do powtórzenia postawionych w skardze zarzutów oraz fragmentów ich uzasadnienia. Skarżący całkowicie zaniechali przedstawienia argumentów prawnych, które miałyby wskazywać, że zarzucone naruszenia prawa mają oczywisty charakter, a wyrok Sądu odwoławczego w zaskarżonej części jest przez to ewidentnie wadliwy. Wywody skarżących koncentrują się na przedstawieniu niektórych elementów stanu faktycznego sprawy oraz jego własnej oceny. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że uzasadnienie podstaw skargi i uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, to dwa niezależne elementy skargi, które pełnią różne funkcje i nie mogą być ze sobą utożsamiane ani traktowane zamiennie, a prawidłowe ich sformułowanie wymaga przedstawienia odmiennej i właściwej dla każdego z nich argumentacji prawnej (zob.

postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52).

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że zgodnie z przeważającym stanowiskiem Sądu Najwyższego, które podziela również Sąd w obecnym składzie, wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie, a tym samym początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w jego zapłacie, może kształtować się różnie w zależności od okoliczności danej sprawy. Terminem tym, może być zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie, jak i dzień wyrokowania przez sąd pierwszej instancji, zwłaszcza, jeśli sąd ustala sumę zadośćuczynienia, uwzględniając wszystkie istotne dla tej kwestii okoliczności według stanu na dzień wyrokowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 18 lutego 2011 r., I CSK 243/10, OSA w Kat. i SO 2011 r., nr 11, poz.38, z 8 marca 2013 r., III CSK 192/12, nie publ. i z 18 stycznia 2018 r., V CSK 142/17, nie publ.). Sąd Apelacyjny w Gdańsku, kierując się tym stanowiskiem, zasądził odsetki należne powodom od dnia następującego po dniu wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji, uznając, że dopiero w trakcie postępowania sądowego wykazano uprzedni i aktualny rozmiar cierpienia powodów oraz samą zasadność przyznania zadośćuczynienia. Skarżący poza zwykłą polemiką nie przedstawili argumentów, które mogłyby przekonać o ewidentnej wadliwości tej oceny Sądu odwoławczego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania ze skargi nie orzeczono wobec powiązania wniosku o ich zasądzenie jedynie z wnioskiem o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania.

M.M.

[ms]

